

et wimati nemad enam kellegi eest ennast ei äbbeneand, waid kui ferriku teurid ja pühhad inimesed kõiki tehha wõisid, mis ial tahtsid. Wakkumine, prassumine, sõmine, pordiko ello, se olli nende iggapäwane töö, rahwast ruinalaks teegemine nende murre, ja midda enam nemad sedda jõudsid, sedda surem olli nende au ja palk papsti jures. Kes wäbbe teistiti uskus, sedda otsissid need mugid ülles, ja sedda enam kegi ei peastnud, se läks ellusalt tulle. Nõnda põlletati Hollandi, Englandi, Spania, Portugali ja Italia maal aega möda papsti kässo järrele enam, kui 50 tuhhat inimest se kõige irmsama wiisiga ellusalt ärra, isse need tuhbanded ja tuhbanded, kedda üllespodi, mögaga tappeti, wangis nähaga surmati, ja nõnda weel mu wiisi otsati. Ja sedda tehti kõik se tassase ristis usso pärrast. Portugali maal põlletati kahte weel ilda aijagi eest ärra. Neid wõeti Finni, ja anti neile süüks ilm tunnismeesteta, et nemad mitte ferriko ja Kristusse süsse ei ussu. Neid wõrgutati, neid pinati, neid näppistati, nende küüned ja näppo otsad wiliti mahha, nõnda kaua, kui se üks neist sedda enam ei jõudnud kannatata, ja tunnistas, et tema süüdlane olleks. Se teine jäi endalle oma ilmsüüdisse sees kindlaks ja ei tunnistanud mitte enda wasto, mis tema endalle koormaks peale panna ei wõinud. Mõllemid mõisteti nüüd ülla tulle trahwi läbbi; mõllemille tõmmati rided selga, kelle peale tulle leggid, ja kurradi kujukid malitud ollid, panti pabberi mütsid, jälle kurradi kujukudega nende peal, pähhe ja widi neid nüüd trahwi

paiga peale. Seal ollid postid üllessehitud, ja tuhhat ja tuhhat inimest wabtissid alnateist, kattuste pealt ja iggalt poolt, kuida se pühha ferriko kohhus nihtleb. Selle ühbele, kes ennast isse süüdlasseks tunnistas, anti armo ja pattu andeksandmist; siis sorgati tedda mahha ja põlletati tedda surult ärra. Agga sedda teist waest, kes olli sõggedaks ja wastulisseks jänud, ja kes ei tunnistanud oma süüd, sedda kõideti posti külge märja kõiedega. Siis wõeti üks pik odda kätte, selle otsa kõideti ühte kõrret mustilud, sedda pisteti põllema ja sellega kõrwetati siis tema näggo ülle ja ülle trahwi allustusseks. Siis tehti tema jalla tallade alla tuld ülles, agga wäga pikkalisk tuld, mis waerwalt külge putus, et sedda waewa õige pikkendata; siis tedda ikka ennam ja enam kõrge malle. Se waene pallus ja kiffendas, agga ei tulnud abbi koskiltki. Kuuningas seisis isse afna peal watamas, selle käest pallus tema sedda suurrt armo, et ta rohkem puid põllema panna lasseks; agga ei ka se kuuningas wõinud siin middagi tehha; igga üks ohkas ja löi oma rinna peale, mõtteldes, sedda on se ärra nedetud waene endalle ärra teninud. So löid tullelegid siis tema kehha ümber kofko, ja tullid külje kondid ärra põllemud lihha läbbi, mis ta wallo sees kånamissega fatki murdis, wälja, agga weel olli ing ja eal rinnus. Siis lahkus ta wimati ihhust, ja nende irmsa, üllesohtuste inimeste käest, tõttates Selle pole, Kelle waim eldus ja arm on. Pärrast sedda wõeti siis nende tuhha ja wissati tedda jõkke, et neist kurjist ka mitte tolmufestki usstjatte pahhandusseks